

Mijn stijl

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen
eenvoudigcommuniceren.nl
lezenvooriedereen.be

Mijn stijl is het zevende deel in de reeks *Het talent van ...*, een hartverwarmende serie voor jongeren van 10-13 jaar, geschreven in makkelijke taal (onder 1F/AVI midden 7).

Tekst: Annie van Gansewinkel
Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren
Illustraties: Jitske Wadman
Coverbeeld: Shutterstock
Druk: Easy-to-Read Publications

© 2021 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-8696-570-0
NUR 286

MIJN STIJL

Annie van Gansewinkel

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

INHOUD

Altijd tekenen	7
Kiezen	11
Pompons voor Soraya	15
Afkoelen	19
3D-printer	23
Modeshow	26
Later	28
Filmpjes	31
Model Marius	34
Schat op zolder	37
Mwah en jaaa!	41
Plannen voor later	45
Sterren voor Soraya	49
Naaimachine	52
Straf	55
Clown	59
Mode is voor meisjes	62
Even iets anders	64
Kom binnen!	67
In het atelier	72
Spreekbeurt	76
Op de catwalk	80
Blikvanger	85
Stralende toekomst	89

Altijd tekenen

‘Eh ... oookee ...’

Marius hoort dat de tekenleraar verbaasd is.
Maar zijn tekening gaat toch echt over sport.

‘Welke sport is dit?’, vraagt de leraar. ‘Ik zie
alleen maar toeschouwers. Vrolijke kleren
hebben ze aan, trouwens.’

‘Basketbal’, mompelt Marius.

Ineens staat Freek naast hem. ‘Een modeshow,
natuurlijk.’

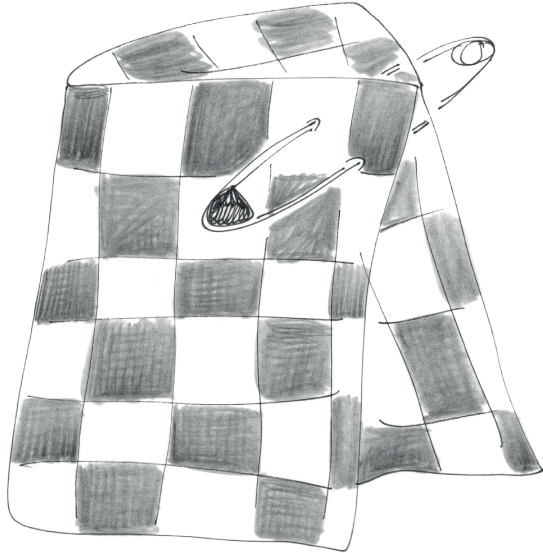
De klas lacht.

Voor Marius is de lol eraf. Zit hij net lekker te tekenen, krijgt hij weer commentaar. Tekenles zou het leukste vak moeten zijn. Maar bijna nooit mag hij tekenen wat hij wil. Snel schetst hij een veld met een basket. Gelukkig, de leraar loopt door, net als Freek. Meteen gaat Marius verder met de kleren van het publiek. Met samengeknepen ogen kijkt hij naar zijn tekening. Er mag wel wat meer blauw in. Lekker felblauw. Anders wordt het net zo saai als de kleding hier in de klas.

Marius verbaast zich daar vaak over. Bijna iedereen draagt hetzelfde. En dan ook nog allemaal doffe kleuren. Daardoor is het op school best kleurloos. Op de basisschool droegen de kinderen nog veel kleur. Maar hier in de brugklas ziet het er flets uit. Iedereen wil er zo graag bij horen. Vooral niet opvallen. Marius valt wel op. Nu in de brugklas al helemaal.

Op de basisschool wisten ze wel dat hij graag met kleren bezig was. En niemand vond dat raar. In groep 2 maakte hij al kleren voor zijn knuffel. Gewoon door gaten te knippen in een lapje stof. Daar stak hij de armpjes van zijn knuffel doorheen. Voor een rokje gebruikte hij een speld.

Op zijn zesde kon hij al met naald en draad werken. En leerde hij knoopjes aanzetten. Uren kon hij bezig zijn met lapjes en garen.

Wat later ging hij ook meer tekenen.
Hij tekende mooie, ingewikkelde kleren.
Die kon hij nog niet zelf maken, maar wél
zelf bedenken.

‘Wordt er nog gebasketbald?’
Daar is de leraar weer.
Marius zit net de jas van een toeschouwer
bij te kleuren.
‘Eh, ja ...’, zegt Marius. Snel schetst hij een
lange speler. Die gooit de bal zo in het net.
1-0.

Kiezen

Marius is al bijna net zo lang als zijn vader.
Gisteren stonden ze met hun ruggen tegen
elkaar om te meten.

‘Dan kunnen we elkaars kleren dragen’, zei
papa. Hij moest er hard om lachen.

‘Ik met jouw kleren?!’, riep Marius.

Toen lachten ze allebei.

De vader van Marius draagt altijd
vaderkleren. Saai en met weinig kleur.

Nee, dan Marius.

Van een gewone spijkerbroek maakt hij al iets bijzonders. Met kleurvlakken op de broekspijpen. Of een glitterrand langs de zakken.

Marius staat voor de kledingkast van zijn vader. Hm, die wollen trui heeft papa al lang niet meer gedragen. Een muisgrijze trui. Wacht eens. Zijn moeder droeg lang geleden een blauwgroene jurk, ook van wol. Wat als hij daar nu twee banen uit knipt, en dwars over deze trui naait? Marius ziet het helemaal voor zich. Van twee oude kledingstukken een geweldig nieuw kledingstuk maken. Dat is nog duurzaam ook.

Een blauwgroene baan ligt nu los over de grijze trui. Die is meteen al een stuk minder grijs. De jurk ziet er wel wat zielig uit met dat grote gat erin. Wie weet kan hij de rest van de jurk nog ergens voor gebruiken.

Hij zal hem straks onder zijn bed leggen,
bij de andere stoffen en lapjes.
Dan zet hij de schaar in de jurk voor de
tweede strook.

De bel.

Hè, hij is net lekker bezig.

‘Hé, Marius, kom je mee?’

Het zijn vijf jongens uit de buurt. Ze willen met hem basketballen. Drie tegen drie zou natuurlijk goed uitkomen. Maar die wollen stroken waarmee die trui in één klap ...

‘Sorry. Huiswerk. En vanavond heb ik al training op de club.’

Dat laatste is wél waar.